

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2020-10-27
Besvaras senast
2020-11-04 kl. 12.00

Till utrikesminister Ann Linde (S)

2020/21:294 Normaliserings- och fredsavtal med Israel

Sveriges utrikesminister Ann Linde (S) är i många fall mycket engagerad i sitt arbete. Vi ser ofta hur hon kommenterar stort och brett, om diverse olika internationella frågor, vare sig det rör en mindre händelse någonstans eller något som är att anse som historiskt och betydande. Ofta sker uttalanden via sociala medier, såsom Twitter, som ju är ett enkelt verktyg för att snabbt få ut ett budskap.

Genom att följa ett mönster kan man lära sig mycket om hur en person är, eller vad vederbörande tycker, varför såväl ordval som tystnad kan innebära att vissa signaler sänds ut. Med utrikesministern är det tydligt, mot bakgrund av de framgångar som Israel nått genom att nu ha hela tre nya fredsavtal med länderna Bahrain, Förenade Arabemiraten och Sudan.

I Dagens industri kunde PM Nilsson tydliggöra just detta. Han beskrev i en artikel hur utrikesministern var lite mer svävande den 15 september, dagen då ett fredsavtal tecknades mellan två gulfstater och Israel. Ministern uttalade att demokrati ger frihet att tänka, tala och att älska vem man vill – men inte ett ord om att det handlade om Israel. Tystnaden om omständigheterna kring denna historiska och viktiga händelse är talande för synen på Israel.

Händelsen är ingen liten sak för regionen, och mot bakgrund av såväl den svenska debatten som det svenska engagemanget i Mellanöstern borde det vara en stor sak även för den svenska regeringen. I stället ser vi inte ett uttalande från regeringen under hela september månad, och utrikesministern har aktivt undvikit att kommentera de historiska förhandlingarna mellan Israel och Libanon, som formellt ligger i krig med varandra, om havsgränsen.

Det vore illa nog om det slutade där. När det tredje fredsavtalet skulle tecknas (med Sudan) var vi många som ivrigt inväntade någon form av respons från utrikesministern – inte minst då vi är många som kritiserat ministern för hennes passivitet avseende detta. Samma dag, den 24 oktober, kom uttalanden på Twitter om Sudan, men utan att beröra det historiska normaliseringsavtalet. Ett dygn senare kom en kort tweet om att hon välkomnade normalisering mellan Sudan och Israel. Det är naturligtvis att se som ett framsteg när den i övrigt mycket aktiva utrikesministern äntligen väger sig välkomna normalisering och fred med Israel, men det är alldeles uppenbart att det är svårt och sitter långt inne. Lika uppenbart är det att hon har ett behov att så fort tillfälle ges och

någon fråga rörande Israel behandlas uttala kritik gentemot Israel, regionens främsta demokrati.

Att regeringens goda relation till den palestinske diktatorn Mahmud Abbas spelar en viss roll i detta är inte svårt att förstå, särskilt med tanke på de oerhört kritiska uttalanden som kommit rörande dessa fredsavtal. Det ändrar dock inte faktumet att det vi ser kan vara början på någonting mycket positivt för människorna i regionen, för demokratin och inte minst för världsfreden. De avtal vi ser omfattar alltifrån tätare förbindelser genom direktflyg till utökad turism, möjligheter för industrin och en förstärkt säkerhet. Det lär även fortsätta att sprida ringar på vattnet, där vi potentiellt kan se nya normaliseringsavtal med länder som exempelvis Saudiarabien, Oman och Marocko.

Mot bakgrund av ovanstående önskas utrikesminister Ann Linde svara på följande fråga:

Hur kommer det sig att ministern är så tillbakadragen när det kommer till att betona och visa stöd till de framgångar som Israel gjort rörande freds- och normaliseringsavtal med tidigare fiender, och kan vi förvänta oss ett kompakt stöd från ministern för att fler länder ska teckna den här typen av avtal?

.....

Markus Wiechel (SD)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welanders